

som el que ens falta

Un relat de: [mharta](#)

A ple suïcidi de la nit, quan el gall tot just somiava,
He fugit del matalàs per resseguir l'últim corriol florit
I he guardat les flors al meu cistell fet de matinades.
Si em pogués omplir de lliris aquests ulls que ja badallen...
Dos amants d'un sol cos s'abraçaven sota els matolls
I un esquirol juganer intentava atrapar un pètal volador.
D'imatges d'amor, la vida en té algunes...
Però convertir-les en versos només emmetzina.
De gestos moribunds, la vida en regala...
De cels oberts, bestioles xiulant, d'amants que s'estimen...
Sempre se'n parlarà. Però,
té sentit embarrar entre paraules vides ja cicatritzades?
Regar un rierol mai no ha fet néixer un riu.
I em pregunto: a un tros de cartró,
Se li pot posar alguna mena de so?
L'absurditat martelleja qualsevol religió...
Que potser ja no queda res amb alè de poesia
O és que des que tu m'has escrit amb ulls de capaltard
Ja tot em sembla estar malalt?